

La serpant de Manlleu

Narrador 1: El Ter abans d'arribar a Manlleu, es dedica generosament a regar una pollancreda espessa i obaga, és "la Devesa", niu de llegendes i rondalles.

En aquella Devesa hi havia una serp monstruosa: "el serpant de Manlleu".

Nen 1: La serp s'ha menjat dos cavalls, una burra i una euga !.

Nena 1: i nou-centes ovelles !.

Nen 1: També s'ha menjat un bover, els bous i la carreta !.

Nena 1: Un piquet de soldats, les llances i les baionetes !

Nen 1: Per acabar tota una processó i també el senyor rector !

Narrador 1: A més aquesta serpant gegantina tenia una segona particularitat: portava perruca. I encara més: en el centre d'aquesta perruca, feta d'or i eben, hi brillava un diamant amb tots els colors del món.

En certa ocasió, un manlleuenc tafaer gosà endinsar-se a la pollancreda i observar el repòs del serpant. S'adonà d'un fet insòlit; la serp es banyava. En el moment de preparar la immersió, aquell monstre reptant es treia la perruca i deixava el diamant, acuradament, sobre les falgueres. El tapava amb altres falgueres, i ja amb el seu tresor camuflat, reptava fins el riu.

El manlleuenc tafaer es convertí en un manlleuenc ambiciós.

Nen 2: Ui ! si aquest diamant fos per mí!.

Narrador 1: Un dia, mentre la serp es banyava dintre l'aigua, el vailet s'apropà al falguerar, prengué el diamant de la perruca i fugí cames ajudeu-me. Però els ulls del serpant no havien desviat la seva atenció de la perruca i el diamant.

Serpant: M'han pres el meu tresor més preuat !

Narrador 1: Ara imagineu el pànic del lladre tafaer quan, al girar la vista enrere, s'adonà de la persecució. Què faria amb ell, aquell monstre que, en un obrir i tancar d'ulls, es cruspia una processó, una carreta de bous i la truja ?

Nen 2: La serp no ha sortit mai de la devesa, jo no he sortit mai de Manlleu. Si aconsegueixo sortir de la devesa i arribar a Manlleu, hauré vençut la serp.

Narrador 1: La serp seguia enfurida !

Ja estava dintre Manlleu. Normalment, el nen ja estaria salvat. Però no era aquella una situació normal. El diamant li cremava els dits, la serp gegantina doblava les cantonades xiulant, com un enorme tren exprés.

Nen 1 i nena 1 : La serp!

Nen 2: A la serp, a la serp !

Narrador 1: Cridava el lladre tafaner. Però amb el crit només aconseguia que portes i finestres es barressin a corre-cuita.

Quan es veia pràcticament agafat tingué el temps just d'entrar en una taverna de la vila. La taverna queda automàticament buida de tot personal, el lladre tafaner buscà on amagar el diamant que, fins aleshores, havia adornat la perruca de la serp. I no va veure altra cosa que un gran morter d'aram. Amb la força que donà la desesperació, l'home aconseguí capgirar el morter deixant el diamant camuflat dintre del morter. La serp ho havia vist tot des de l'exterior. En tingué prou amb un cop de cua per esmicolar la porta d'entrada.

Ja dintre de la taverna intentà aixecar el morter. Però les serps no tenen mans. Fiada de la seva força, la serp s'enroscà entorn el morter. Comença a estrènyer, a estampir, a asfixiar el morter amb els seu anells... els ulls closos, fins que es sentí un gemec horrorós i la serp de Manlleu quedà rebentada sobre el paviment de la taverna.

Aquest fou el final poc gloriós de la serp que es cruspia godais, cavalls i regiments de soldats.

Adaptació del text:

Llegendes d'Osona. Josep Ma. Solà i Sala.